

基督是上帝荣耀的光辉

(以赛亚书 52:8 - 10, 哥林多后书 3:18-4:6, 路加福音2:22-33)

Pastori Visa Viljamaa

一. 不沉浸缅怀过去，期待神在将来所预备的

人们经常从父母长辈那里听到感慨过去很好，这些话表明人们上了年纪，开始回忆自己所经历的一切。这时候人们其实是在想象一个根本不存在一个时代，人们将自己美好的愿望投射到过去，希望现实可以像自己记忆中的那么美好。人无法预知未来所以常常容易怀念过去。那如果人总是过去，而不是努力向前看，那么他们的眼光就会定睛在已经发生了的事情上，而不是把心敞开来期待还有可能发生的事情。期待人生会带来新的可能性和惊喜。

路加福音2章让基督徒看到了耶稣出生后40天的事，西面和先知亚拿见到了耶稣。这个表面了犹太律法结合的两项规定，小孩子要分别为圣归给神，以及妇人生产后要洁净献祭。我们从这个细节看出，耶稣是生长于比较贫困的家庭，因为玛丽亚家献祭了雏鸽而不是羊。耶稣说拣选贫穷的人，不只是嘴上所说，耶稣来到世界上自己就是贫穷的人。

在圣殿中，这两个神的仆人的年纪老迈，生命旅程也接近终点。如果他们只是沉浸在过去，说过去有多好，他们就会错过人生中非常震撼人心的时刻。如果西面沉浸在过去人生的美好，就无法接受圣灵引导来看到弥赛亚。所以在基督徒的人生中，真的要特别留意上帝给我们的礼物，和神要说的话是什么。如果基督徒只是想过去的失败和遗憾，那他们的眼光就看不到上帝在将来所预备的事。

二. 基督的光成了基督徒的光

1. 基督给予基督徒的光

当西面抱起耶稣说：“我的眼睛看到你的救恩，就是你在万民面前所预备的”。此刻有两个世界开始交汇，一个是没有基督的世界，一个是有耶稣，进入新约时代的世界。人们也可以想象，那个时代很多人对于弥赛亚的到来已经不再盼望，因为以色列灭国已经很久了，但是西面依旧盼望。这个盼望不是面对新生代的喜悦的盼望，也不是上一辈的错误在新一代人身上弥补。基督就是光，洗礼的蜡烛就是从“基督蜡烛”点燃的，表明洗礼的蜡烛的光就是

从耶稣的光点燃的。基督徒的光不是来自基督徒自己，是基督放在他们里面的。基督徒也不是靠自己的力量，而是靠基督的力量。其实基督徒的生命之光就是来自神，基督徒就是要成为世界的光。跟随基督的脚步，用耶稣基督的光去照亮世界。

2. 基督徒的光照亮世界

所以基督徒的未来是充满盼望，这个盼望不是建立在人有多大的能耐，人的努力之上。也不是因为人自身的期待，也不是因为人是多好的一个人。这个盼望是单单属于上帝的，而上帝本身就是盼望。当心中盼望被点燃的时候，就可以推动基督徒去行动。这个行动就是使盼望成为现实，所以盼望不仅是停留在心里的，其实是在世界上成为真实可见的力量。基督徒的盼望还要学会分辨上帝在世界上给的指引，让这个盼望变成计划和现实。因为这个盼望表明神的国近了。上帝不会让基督徒陷入完全黑暗当中，他的光如今依旧在圣坛和圣餐上来照耀我们。那么如果上帝是光，那么人的光会在世界上显得如何呢，这个光会给基督徒的生活带来什么改变呢。

三. 基督的光给基督徒新生命

当阳光照射从教堂的窗户照射进来时，窗台上的污渍和角落的灰尘就都被显露得清清楚楚。当上帝的真光照耀人们的心里时候，人们心里的黑暗也会显露出来。在每个人生命当中，都有不愿意向别人展示的黑暗，甚至想向上帝隐藏的罪恶。也有时候，人们根本没有意识到心里的罪恶，所以很多人也许在无意识的状态下，不小心伤害了很多身边的人。当上帝照耀人们内心的痛苦和黑暗时，人们没必要去害怕这个照耀。他不仅是让人显露污秽，更加是要给人带来生命。因为没有光就没有生命，好像阳光使植物新生一样。上帝的光就是来改变人的生命。西面得到了从神而来的启示，比得见耶稣。基督徒也从上帝那里得到了应许，得到了基督的光：“我是世界的光，跟从我的，就不在黑暗里走，必要得着生命光。”（约翰福音8:12）

Ennen kaikki oli paremmin.

Ennen kaikki oli paremmin. Oletko joskus kuullut, että vanhempasi tai isovanhempasi ovat sanoneet näin? Oletko joskus itse käyttänyt tuota sanontaa?

Tuo lausahdus kertoo ehkä siitä, että nuoruusvuodet jäävät yhä kauemmas, eikä enää täysin muista elettyä elämää ja sen kaikkia vaihteita. Huomaan itsekkin välillä muistelevani vaikkapa aikaa ennen älypuhelimia. Usein ihminen sanoessaan, että ennen kaikki oli paremmin, hän kuvittelee ajan, jota ei koskaan oikeasti ehkä ole ollut olemassa. Ihminen heijastaa menneisyyteen omat toiveensa siitä, miten toivoisi asioiden olevan nyt.

Koska emme tiedä tulevaisuutta, niin helposti alamme muistelemaan menneitä. Kun elämää on enemmän takanapäin kuin edessäpäin, voi helposti katse kääntyä siihen, mitä on jo saanut aikaan ja mikä muuttunut, ei siihen, mitä vielä olisi edessä, mitä elämä voisi vielä tarjota ja antaa.

Simeon ja Hanna temppelissä

Päivän evankeliumissa vielä kerran katsahdetaan joulun aikaan. 40 päivää joulusta, eli Jeesuksen syntymästä, on kulunut, ja pian katse kääntyy joulun lapsesta kohti pääsiäistä ja ristiä. Miksi Maria, Joosef ja Jeesus–vauva ovat temppelissä? Tekstissä yhdistyy kaksi juutalaisen lain määräystä: esikoinen oli pyhitettävä Herralle, ja sitten hänet lunastettiin takaisin perheelle viiden sekelin hinnalla. Samalla hoidetaan toinenkin merkittävä rituaali: Kolmas Mooseksen kirjassa nimittäin määrätään, kuinka synnyttänyt äiti oli pojan synnyttäessään neljäkymmentä päivää saastainen, tytön syntyessä peräti 80 päivää. Ajan tullessa täyteen tuli vietävä sovitus- ja syntiuhrit temppeliin. Määrätyt uhrat kertovat pienen mielenkiintoisen yksityiskohdan Jeesuksen lapsuuden oloista. Se kertoo nimittäin sen tosiasian, että Jeesuksen perhe oli köyhä. Sopivaksi uhriksi puhdistautumisesta katsottiin nimittäin karitsa, mutta siihen ei monella ollut varaa, ei Jeesuksenkaan perheellä. Köyhät saivat uhrata myös kyyhkyjä, kuten teksti kertoo. Jeesus ei siis vain puhunut köyhistä — hän oli itse osa köyhien yhteisöä. Näin ollen, kun Jeesus puhuu köyhyydestä, hän puhuu myös itsestään.

Jeesus kohtaa hurskaan Simeonin ja hieman myöhemmin päivän evankeliumikatkelman jälkeen iäkkään profeetta Hannan, joka oli

omistanut elämänsä Jumalalle. Molemmat iäkkäitä, elämää ei välttämättä enää paljoa jäljellä. Simeoni oli saanut lupauksen, että hän saa nähdä Messiaan ennen kuolemaansa. Ja Pyhän Hengen johdatuksessa käy juuri niin kuin hänelle on luvattu, hän saa pidellä Jeesusta sylissään ja puhkeaa ylistämään.

Entä jos sekä Hanna että Simeoni olisivatkin vain katsoneet taaksepäin, mieltien, että ennen kaikki oli paremmin. Olisiko heillä mennyt silloin ohi oman elämänsä mullistavin hetki. Olisiko Simeoni huomannut Messiasta ja toivoa elämässään, jos hän olisi vain harmitellut katkerana kaikkea sitä mitä elämässään ei saanutkaan. On tärkeää, että me omassa elämässämme olemme tarkkaavaisia Jumalan lahjoille ja sille, mitä Jumala haluaa meille sanoa.

Kun Simeoni ottaa syliinsä ja ylistää Jumalaa laulaen: Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut. Kohtaavat kaksi maailmaa, maailma ilman Kristusta – ja maailma, jossa uusi liitto Jumalaan on murtautumassa esiin Kristuksessa.

Toivo herää

Kun Simeon pitelee Jeesusta, on hän täynnä toivoa. Toivo ei ole kuitenkaan vain toivoa uuden sukupolven mahdollisuuksista. Se ei ole toivoa vain siitä, ettei toistettaisi oman sukupolven virheitä. Se ei ole vain toivoa, joka valtaa sydämen, kun saa pidellä sylissään pientä vauvaa, uutta elämää.

Simeoni jatkaa ylistystään: (näen) valon, joka koittaa pakanakansoille, kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille. Kristus on valo. Kasteessa kastekynttilään sytytetään liekki suuresta Kristus–kynttilästä. Se kuvastaa hyvin myös Simeonin toivoa: emme pala omaa valoamme, vaan valomme on Kristuksen valo meissä. Emme ole oman voimamme varassa, vaan Kristus on voima meissä. Siis kuten kynttilä, joka saa valonsa Kristus–kynttilästä, saamme mekin liekkimme itse Jumalalta. Ja me olemme valona maailmassa, kristittyinä, Kristusta seuraten.

Tästä syystä myös tulevaisuudessa on aina toivoa, ei meidän oman erinomaisuutemme, epäonnistumisemme tai pyrkimystemme, oman toivomme tai hyvän tahtomme vuoksi, vaan koska tulevaisuus on Jumalan, ja Jumala on toivo.

Ja kun toivo herää, se herättää myös toimimaan. Ja toiminta muuttuu

todeksi. Toivosta tulee siis totta maailmassa.

Meillä on toivo, ja meidän on tunnistettava Jumalan hyvä suunnitelma ja toiminta tässä maailmassa.

Meillä on toivo, ja meidän on muutettava toivo suunnitelmiksi ja suunnitelmat todellisuudeksi.

Meillä on toivo, koska Jumalan valtakunta on tullut lähelle. Jumala on keskelläämme.

Jumala ei koskaan hylkää täydelliseen pimeyteen, vaan loistaa tänäänkin meille alttarilta ehtoollisessa.

No miltä ihminen näyttää tuossa Jumalan valossa? Ja mitä Jumalan valo saa aikaan?

Asuntoon paistava auringon valo paljastaa liat ikkunuuduissa ja pölyn huoneen nurkassa. Jumalan meitä silmiin katsova valo paljastaa sen, mikä on minussa likaista.

Jokaisella ihmisellä on varjonsa. Pimeyttä, mitä ei haluaisi näyttää muille. Pimeyttä, jota tekisi mieli piilotella toisilta ihmisiltä – ehkä Jumalaltakin.

Lisäksi meissä on myös varjoa, jota emme näe itse emmekä ole siitä tietoisia. Emme aina edes tajua kuinka paljon tekemisemme satuttavat. Vaikka Jumalan valo paljastaa kipeätkin asiat ja synnit, ei tuota valoa pidä pelätä. Sillä vaikka valo paljastaa samaan aikaan epäpuhtauden, se saa samaan aikaan kaiken myös elämään. Elämää ei olisi ilman valoa. Kuten valo saa kasvit kasvamaan ja luo elämää, Jumalan valo luo meidät uuteen elämään. Jeesus lupaa: ”Minä olen maailman valo. Se joka seuraa minua ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo”.